

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Θ'.

Υ

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ, 30 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1911

Υ

ΑΡΙΘΜΟΣ 453

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ. Τῆς γροθιάς καὶ τῆς ἀλήθειας —
Τραγούδι πρῶτον.

ΟΜΗΡΟΣ ΜΠΕΚΕΣ. Ὁ γύφτος.

Ο ΝΟΥΜΑΣ. Κύριε Λαγοπάτη, εἶναι ἀναξιόπρεπο νὰ
σκεπάζεις τὰ πράματα.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Σημειώματα στὸ περιθώριον.

ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΕΙΟΥ τὰ παιδιὰ.

Ν. ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ. Βιβλιογραφία.

ΔΩΡΟΣ ΣΤΕΛΛΑΣ. Ὁ Γαλατῆς καὶ τὸ γλωσσικόν.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Δεκαπέντε μέρες στὸ Μωριά.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Ὑπεράνθρωπος (συνέχεια).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΚΥΡΙΕ ΛΑΓΟΠΑΤΗ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΞΙΟΠΡΕ- ΠΟ ΝΑ ΣΚΕΠΑΖΕΙΣ ΤΑ ΠΡΑΜΑΤΑ

Ἡ ἐγκληματικὴ βουδαμάρα τῆς Κοινοβουλευτι-
κῆς ἐπιτροπῆς σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα μᾶς φέρνει.
Πὼς τὰ σκεπάζει τὰ πράματα, πὼς ἔχει συμφέρον νὰν
τὰ σκεπάζει.

Εἶναι τόσο δημοτικιστᾶδες μέσα στὴ Βουλὴ,
καὶ **κρυπτομαλλιαροί**, καθὼς τοὺς βάπτισε ὁ κ.
Πάλλης, τόσοι κι ἄλλοι τόσοι. Δὲ θάναθαι ἓνας πάνου
στὸ βῆμα νὰ ξαναγκάσει τὸν κ. Λαγοπάτη νὰ μι-
λήσει ;

— Κύριε Λαγοπάτη, σὰν εἰσηγητῆς ποὺ εἶσαι
τῆς Κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς, ἔχεις χρέος νὰ
μιλήσεις. Κύριε Λαγοπάτη, εἶναι ἀναξιόπρεπο νὰν
τὰ σκεπάζεις τὰ πράματα.

Αὐτὸ χρειάζεται. Τόσο μόνο. Κι ἂν οἱ δημοτι-
κιστᾶδες βουλευτῆς δὲν τὸ κάμουνε, θάναγκαστοῦμε
νὰ καταφύγουμε στὸν κ. Κουλουμπάκη, στὸν κ.
Πατουράκο, στὸν κ. Γκλαδᾶ, νὰ πέσουμε στὰ πόδια
τους καὶ νὰν τοὺς ποῦμε :

— Ἡ Κυβέρνηση διόρισε μιὰ ἐπιτροπὴ νὰ ξεκα-

θαρίσει τίς καταγγελίες τοῦ Μιστριώτη. Ἡ ἐπιτροπὴ
αὐτὴ καμώθηκε στὴν ἀρχὴ πὼς κουνιέται, κι ἀμέ-
σως παράλυσε. Καὶ οὔτε ἀκούστηκε πιά. Τί καθό-
σατε ; Νά, θέμα νὰ ρηχτεῖτε τῆς Κυβέρνησης.
Ἀρπάχτε το !

Καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις, ἄλλο πού δὲ θέλει, νὰ βρεῖ
ζήτημα γιὰ ἔλεγχον Κυβερνητικόν.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΣΤΟ ΜΩΡΙΑ. ~ ΜΟ- ΛΥΒΙΕΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ. ♦♦♦♦♦♦♦♦

ΜΕ ΤΟΝ κ. ΠΑΛΛΗ

«Φτάνω στὴν Πάτρα Τρίτῃ βράδι. Ἐλα γιὰ δε-
καπέντε μέρες. Λέξη σὲ κανέναν».

Δὲν εἶχε ὑπογραφὴ τὸ τηλεγράφημα. Μὰ καὶ
τί χρειάζοταν ; Ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ κι ὁ
κ. Πάλλης ὄχι μόνο ἀπὸ τὰ γράμματά του μὰ κι ἀπὸ
τὰ τηλεγραφήματά μου ξεπετιέται ὁλόσωμος.

Θάδλεπα λοιπὸν τὸν κ. Πάλλη, καὶ θάμενα καὶ
δεκαπέντε μέρες μαζί του. Ἡ χαρὰ μου ἀπερίγρα-
φτη. Λαχταρῶ νὰ ἰδῶ καὶ τὸν Ψυχάρη, δνεῖρό μου
μεγάλον κι αὐτό, πού μακάρι νὰ ταρκοθεῖ μιὰ μέρα.
Λαχταρῶ νὰν τοῦ φιλήσω τὸ χέρι, νὰ ποῦμε καὶ νὰ
ποῦμε (Θέ μου ! καὶ τί δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε !). Μὰ
μὲ τὸν κ. Πάλλη ἡ χαρὰ συντροφεύοτανε κι ἀπὸ
κάπια περιέργεια. Τὸν Ψυχάρη τὸν ξέρω καλὰ κι ἄς
μὴ τὸν εἶδα ποτὲ μου. Μὰ τὸν κ. Πάλλη ; Ἐννιὰ χρό-
νια συνεργαζόμαστε στὸ «Νουμᾶ», ἅπειρα γράμματα
ἀλλάξαμε, καὶ πὼς τὸ θέλετε, νά, εἰμouna περίεργος
νὰ ἰδῶ ἂν εἶναι ὅπως τὸν φανταζόμouna, ὅπως τὸν
ἐπλάσα, ὅπως μοῦ φανερώνεται μέσα στὰ γράμματά
του, ἀγαθὸς καὶ μεγαλόφυχος πάντα στὶς πράξεις του
καὶ σκληρὸς κάποτε στὰ λόγια του.

Τρίτῃ πρωτῇ, δεκάξῃ τοῦ Τρυγητῆ, βρισκόμouna
στὴν Πάτρα. Τὴν ἴδια μέρα, λίγο ὕστερ' ἀπὸ τὰ με-
σάνυχτα, ἄραζε καὶ τὸ Ἰταλικὸ κ' ἐσφιγγα τὸ χέρι
του πάνου στὸ κατάστρωμα.

Ἡ πρώτη κουβέντα μας, μάλλωμα.

— Σ' τὸ τηλεγράφημα νὰ μὴν πεῖς λέξη σὲ κα-

νένα και ού πήγες και τὸ πρόφταξες τοῦ βαρκάρη σου...

— Φοβήθηκα μήπως βιαστείς και βγείς ὄξω και ὕστερα ποῦ νὰ σὲ βρῶ; Ἔστειλα λοιπὸν τὸ βαρκάρη μου, μόλις ἄραξε τὸ βαπόρι, και τοῦ εἶπα νὰ ρωτήσῃ και νὰ σοῦ πεῖ πῶς εἶμαι κάτω στὴ βάρκα γιὰ νὰ μὲ περιμένει...

Βγήκαμε ὄξω, πήγαμε στὸ «Ξενοδ. τῶν Πατρῶν», ἔπou ἄφισε τὶς βαλίτσες του, και ὕστερα καθίσαμε σ' ἓνα καφενεδάκι, ἐκεῖ κοντὰ στὴ θάλασσα, ποῦ ξενυχτοῦσε, και παραγγείλαμε καφέ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ Ο ΠΑΥΛΙΔΗΣ

— Ξέρεις, μοῦ εἶπε πίνοντας τὸν καφέ, στὸ ξενοδοχεῖο θὰ δώσω ἄλλο ὄνομα, ὄχι τὸ δικό μου. Ἀλέξαντρος Παυλίδης, γιαντρός ἀπὸ τὴ Σμύρνη. Ἔτσι ταξιδεύει κανεὶς πρὶν λεύτερα και πρὶν ἀνετα...

— Ὅπως ἀγαπᾷς.

— Θὰ μείνεις δεκαπέντε μέρες μαζί μου. Τὶς ἔχεις κανονίσει τὶς δουλιές σου;

— Βέβαια... Ἐδῶ θὰν τὶς περάσουμε και τὶς δεκαπέντε μέρες;

— Τί νὰ κάνουμε δῶ;

— Τότε νὰ πάμε στὸ Μέγα Σπήλαιον ἢ στὸ Βραχώρι... Ξέρω και γώ!

— Χμ! Βλέπουμε! Ὁ Μπέντεκερ λέει γιὰ ἓναν καλόγερο, ἓναν ἐρημίτη, κάτω στὸν Καδομαλιά, ποῦ μένει χρόνια και χρόνια και ποῦ σὰν περνᾶνε τὰ βαπόρια τὰ χαιρετᾷ με σημαία και κείνα τὸν ἀνιχαιρετοῦνε με τὶς σφυρίχτρες τους.

— Ὡστε στὸν Καδομαλιά θὰ πάμε;

— Ἀς εἶναι. Αὔριο τὸ πρῶτὸ τὰποφασίζουμε. Ἔλα στίς ἑννιά στὸ ξενοδοχεῖο...

Θάτανε δυὸ περασμένες ποῦ χωριστήκαμε. Πρὶν πέσω νὰ κοιμηθῶ σημεῖωσα στὸ καρνεδάκι μου τὰ κόλουθα:

«Ἐσπαζα τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ πρῶτὸ νὰ βρῶ ποῦ θὰν τὶς περάσουμε τὶς δεκαπέντε μέρες, και αὐτὸς πρὶν ξεκινήσῃ ἀπὸ τὸ Αἰθερπουλ ἔχε καταστρώσει κιόλας τὸ δρομολόγιο. Ὁ βλάκας ἐγώ! Τόσο περίφημα τονὲ γνώρισα ποῦ τονὲ φαντάστηκα πῶς ταξιδεύει ἔτσι στὰ κουτουροῦ, χωρὶς νάχει ἀπὸ πρὶν καλοσυλλογιστῇ και ἀποφασίσει ποῦ θὰ πάει, ἀκόμα και πόσα βήματα θὰ κάνει ἀπὸ τὸ σπίτι του ἴσαμε τὸ γραφεῖο του».

Σήμερα, ξεφυλλίζοντας τὸ ταξιδιωτικὸ καρνεδάκι μου, βρίσκω και τὸν ἀκόλουθο παράγραφο, ποῦ τὸν ξεσηκώνω κιόλας:

«Πρώτη ἐντύπωση. Ἀθρῶπος σοβαρὸς, παρατηρητικὸς. Προσέχει κάθε λέξη σου, κάθε κίνημά σου. Ρωτᾷ γιὰ ὅλα κα' ἔχει γιὰ ὅλα, πρόσωπα και πράματα, σχηματισμένη γνώμη ποῦ δύσκολα τὴν ἀλλάζει. Οὔτε ξιπασιά, οὔτε βερνίκι ψεύτικο στὰ φερσίματά του. Ντόμπρος, ποῦ λέμε. Τὰ σῦκα σῦκα. Σ' ὅλα τὰ ζητήματα τοῦ τόπου μας, τὰ πολιτικά, καλὰ μπασμένος, πρὶν καλὰ μπασμένος και ἀπὸ μᾶς ἀκόμα, ποῦ ζοῦμε κοντὰ τους και ποῦ τὰ ζοῦμε. Πατριώτης με τὴν πλατιὰ ἐννοια τῆς λέξης. Τὰ χάλια μας τὰ βλέπει και πονάει γι' αὐτά, πονάει ἀληθινά. Πονάει μὴ κα' ἐλπίζει σὲ καλύτερεψη. Μόνον ὁ ἀθρῶπος, λέει, νὰ βρεθῇ. Ὅσο μοῦ μιλοῦσε ἀπόψε στὸ καρνεδάκι, ἐγὼ θαρροῦσα πῶς τὸν ἀθρῶπο ποῦ ζητᾷ τὸν εἶχα ἀντικρὺ μου. Τάρεσει νὰ δηγιέται και νὰκούει νόστιμα ἀνέκδοτα.»

ΠΡΙΝ ΞΕΚΙΝΗΣΟΥΜΕ

Τὴν Τετράδη πρῶτὸ πρῶτὸ στὴν Πατρινὴ ἐξέδρα. Θετο πρῶνόν, ὄνειρεμένο. Χαρὰ ματιῶνε ὁ Πατρὶνὸς κόρφος πέρα ὡς πέρα και ὀλόγυρα. Ἡ Κλόκοβα κα' ἡ Βερέσοβα, τάγαπημένα τὰ βουνά, ντυμένα τὸ ὀρθρινό, τὸ νεραϊδένιο μαγνάδι τους.

— Καφέ και τί ὦρα εἶναι, καφετζή!

Και τὸ ρολοῖ στὸ χέρι. Στίς ἑννιά εἶπαμε. Οὔτε παρὰ πέντε, οὔτε καὶ πέντε. Οἱ δικοὶ μας ποῦ ζοῦνε στὴν Ἀγγλία ἔχουν περάσει και τοὺς Ἑγγλέζους στὰ τέτα. Τῆξερα και ἀπὸ ἄλλοτες. Μία μέρα, πρὶν μερικὰ χρόνια, ὅταν εἶταν ἐδῶ ὁ Ἑρμονας, εἶχαμε συμφωνήσει νὰ περάσω ἀπὸ τὸ σπίτι του στίς τέσσερες τὸ δειλινό. Γιὰ νὰ μὴ μὲ περιμένει πῆγα, ἔτσι ἀπὸ Ἀθηναϊκὴ ἀδρότη, στίς τέσσερες παρὰ τέταρτο.

— Δὲν εἶναι μέσα, μοῦ λέει ἡ ὑπερέτρια, στίς τέσσερες θάρθει.

Και στίς τέσσερες ἦρθε.

Και με τὸ γλυκό μας τὸν Ἑφταλιώτη τὴν πρώτη φορὰ, τὴν ἀλυσμόνητη, ποῦ ἰδωθήκαμε. Τὸν ἄφισα τὸ μεσημέρι στὸ ξενοδοχεῖο του.

— Ἔλα στίς πέντε, μοῦ λέει, νὰ βγοῦμε ὄξω.

Στίς πέντε ἀκριβῶς χτυποῦσα τὴν πόρτα του. Μπαίνω. Κατξουφιασμένος ὁ Ἑφταλιώτης ποῦ τὸν ἄφισα τὸ μεσημέρι γελαστὸ και διαχυτικώτατο.

— Διάολε, συλλογίστηκα, πῶς ἄλλαξε ἀπὸ τὸ μεσημέρι!... Ἄλλος ἀθρῶπος ἐγινε!...

— Πάμε, μοῦ λέει βαρετά

— Ποῦ θὰς νὰ πάμε;

— Βλέπουμε!

Κατεβήκαμε τὴ σκάλα τοῦ ξενοδοχείου ἀμίλητα. Κάτου βλέπουμε τὸ μεγάλο τὸ ρολόι.

— Μπᾶ! λέει ξαφνιασμένα. Πέντε καὶ δέκα εἶναι;

— Τόσο.

— Μὰ τότε τὸ δικό μου τὸ ρολοὶ πάει μιὰ ὥρα μπροστά!... Καὶ γὼ θαρροῦσα πὼς ἄργησες!...

Καὶ ξαναβρῆκε τὸ χαριτωμένο τὸλόγλυκο τὸ ὄφρος του.

Στὶς ἐννιά λοιπὸν ἀκριδῶς ρωτοῦσα τὸν ξενοδόχο ἂν ἔχει ξυπνήσει ὁ κ. Ἀλέξανδρος Παυλιδης.

— Εἶναι **ἔξυπνο** τὸ ἔνα; ρωτᾷ τὸν καμαριέρη του.

— Μωρέ, ἔξυπνο καὶ μὲ τὸ παραπάνου! τοῦ λέω ἐγὼ γελώντας.

Ἀνέβηκα πάνου. Ὁ κ. Πάλλης μὲ καρτεροῦσε ἔτοιμος γιὰ ἔξω. Τοῦ δηγήθηκα τὴν **ἔξυπνάδα** τοῦ ξενοδόχου του. Γέλασε.

— Νὰ σοῦ δηγηθῶ καὶ γὼ μιὰν ἄλλη του ξυπνάδα. Τοῦ ζήτησα τὸ πρωὶ νερὸ γιὰ μπάνιο καὶ μὲ ρωτᾷε σοβαρώτατα: «Θέλετε μπάνιο ζεστὸ καὶ κρύο μαζὶ;» Αὐτὸς πέρασε καὶ τὸν Οἰκονόμο στὸ Μέγα Σπήλαιον ποῦ σὲν εἶχα πάει ἐκεῖ τὸν ῥώτησα ποῦ πέφτει ἡ **ἀνατολή** καὶ μοῦπε, δείχνοντάς μου μὲ τὸ χέρι του: «Ἐδῶ, λίγο βόρεινά!»

Καὶ μοῦ δηγήθηκε κατὰ νόστιμα ἀνέκδοτα ἀπὸ τὰ ταξίδια του. Στὴ καρνεδάκι μου βλέπω γραμμένες τίς λέξεις «ΡΙΖΟΓΑΛΟ ΣΤΗ ΡΟΔΟ». Νὰ πάρει ἡ ὀργή! Κάπιο ἀνέκδοτο μοῦ δηγήθηκε γι' αὐτὸ τὸ ριζόγαλο μὰ τώρα δὲν τὸ καλοθυμᾶμαι. Θαρρῶ πὼς κάποιος τοῦ παινέθηκε στὴ Ρόδο πὼς κάνει περιφημο ριζόγαλο καὶ ἔβαλε τόσο ρῖζι, σὲν καταπίδαστηκε νὰ τὸ φτειάσει, ποῦ ἀντὶ ριζόγαλο τοῦ παρούσασε..πιλάφι!

— Αἶ, καὶ ποῦ θὰ πάμε; τὸν ῥώτησα.

— Τὰ εἶπαμε! Στὸν Καθομαλιά, νὰ δοῦμε τὸν ἐρημίτη. Θὰ πάμε ἀπόψε στὸν Πύργο. Ἀπὸ καὶ στὴν Καλαμάτα. Ἀπὸ τὴν Καλαμάτα μὲ βαπόρι στὸ Γύθειο καὶ ἀπὸ καὶ μὲ καΐκι στὸν Καθομαλιά. Ὅποτερα βλέπουμε.

Συφωνήσαμε νάναμωθοῦμε τὸ δειλινὸ στὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου. Νὰ μπῶ μέσα στὸ βαγόνι καὶ νὰ τὸν περιμένω. Νὰ μὴν μποῦμε μαζὶ καὶ κινήσουμε τὴν περιέργεια. Στὸ ξενοδοχεῖο τὸ πρωὶ ὁ ξενοδόχος τὸν καλημέρισε μὲ τὰ ληθινὸ του τῶνομα. Θὰ τῷ μαθε, φαίνεται, ἀπὸ τὸν κουριέρη τοῦ Κούκ.

— Μὰ δὲ θὰ μὲ ξαναδεῖ, μοῦ εἶπε. Θὰ φάω τὸ μεσημέρι σὲ κάπιο φίλο μου καὶ ἀπὸ καὶ θὰ στείλω νὰ πάρω τίς βαλίτσες μου.

Στὶς τέσσερες τὸ δειλινὸ ξεκινήσαμε γιὰ τὸν Πύργο.

(Ἀκολουθεῖ)

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΕΙΟΥ

Ἀπὸ τὸ Ροβέρτειο τῆς Πόλης λάβουμε τὸ ἀκόλουθο γράμμα, ποῦ μὲ περηφάνεια καὶ καμιάρι τὸ τυπώνουμε.

Ροβέρτειο, 21 τοῦ Ἁγ. Δημήτριου 1911

Φίλε κ. Ταγκόπουλε,

.... Μὲ τὴν πεποίθηση πὼς ἐχτελοῦμε τὸ καθήκον μας πρὸς τὸ μόνον δημοσιογραφικὸ ἔργον ποῦ σκοπὸ του ἔχει τὴν ἐξάπλωση τῆς Ἰδέας, κάναμε ἐράνους ἀναμεταξύ μας καὶ μαζώξαμε διακόσια τριάντα γρόσια, βάλαμε καὶ ἄλλα ἑκατὸν ὀχτὼ ἀπὸ τὸ κεφάλαιο τῆς «Συντροφικῆς» μας καὶ ἔτσι σᾶς στέλνουμε τριακόσια τριάντα ὀχτὼ γρόσια γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσουμε ὅσο μποροῦμε νὰ ξακολοιούησете τὴ δουλειά σας.

Καταλαβαίνουμε πολὺ καλὰ πὼς τέτοιο ἔνα ποστὸ εἶναι τίποτα καὶ πὼς μὲ τόσους παράδες δὲ γυρνᾷ ἐπιχείρηση σὲν τὴν ἐκδοτὴ μιᾶς ἡμερίδας. Ἐλπίζουμε ὅμως πὼς αὐτὰ τὰ λίγα ποῦ σᾶς στέλνουμε θὰ σᾶς εἶναι μιὰ ἡθικὴ ἐνθάρρυνση γιὰτὶ δείχνουνε πὼς ἐμεῖς σὰ δημοτικιστὰδες ποῦ εἴμαστε, εἴμαστε πάντα πρόθυμοι νὰ κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε γιὰ τὴν Ἰδέαν, ἀδιάφορο σὰ δὲν μποροῦμε νὰ θάμα-τουργήσουμε. Γιατὶ καὶ νὰ ποῦμε καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ μαθητούδια σὲν καὶ μᾶς, ποῦ φυλάγουμε πὼς καὶ πὼς τὸ χαρτζιλίκι ποῦ μᾶς στέλνουν ἀπὸ τὰ σπίτια μας, δὲν μπορεῖτε νὰ περιμένετε μεγάλα πράγματα παρὰ μόνον καλὴ θέληση καὶ τέτοια μικρὰ δείγματα τῆς θέλησῆς μας.

Ἐδῶ στὸ Ροβέρτειο ὁ σπόρος τοῦ Δημοτικισμοῦ σπάρθηκε πρὶν ἀπὸ πεντέξη χρόνια. Ἀπὸ τότε προδέσαμε κ' εἴμαστε ἐφκαριστημένοι γιὰτὶ ἔδῶ δουλεύουμε πολὺ πιδ ἐλέφτερα παρὰ στὰ Ρωμαίικα τὰ σχολειά.

Μᾶς φύγανε κάτι βέρα παιδιὰ μὰ δὲν πειράζει, θὰ πασκίσουμε νὰ βάλουμε ἄλλους σὲν τὸπο τους.

Μὲ πολλὴν ὑπόληψη

Γιὰ τοὺς Δημοτικιστὰδες τοῦ Ροβέρτειο

N. K****

Τὸ γράμμα βρίσκεται στὸ γραφεῖο μας. Ὅτιαν ὁ κ. Λαγοπάτης ἀποφασίσει νὰ κάμει τὸ χρέος του καὶ νὰ λογοδοτήσῃ γιὰ ὅ,τι ἀνακάλυψε ἢ κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπὴ γιὰ τίς συκοφαντίας τοῦ κ. Μιστριώτη, ὅς ἐρθεῖ νὰν τοῦ παραδώσουμε καὶ τὸ γράμμα. Ἐτσι θὰ μπορέσει νὰποδείξει πὼς ὄχι μόνον Ρούσικα ρούβλια παίρνουμε, μὰ καὶ Τούρκικα γρόσια,